

ansaa jeg det for min Pligt efter den givne Anledning her at indskyde. For øvrigt skal jeg ikke i mindste Maade opholde mig ved personlige Udtalelser, dem glemmer jeg ganske. Jeg vil heller ikke gaa ind paa den Omtale, som den ærede Ordfører gav de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, idet jeg — den ærede Ordfører tilgive mig — anser § 2 som aldeles afgjort Hovedbestemmelsen og den eneste, jeg føler det som en Opgave her at omtale. Idet jeg altsaa ikke vil komme ind paa nærmere Omtale af de Bestemmelser, der skulle faa Pryglestraffen til at glide ned, maa jeg dog gøre den Bemærkning, at naar den ærede Ordfører omtaler disse øvrige Bestemmelser som lutter Fremskridtsbestemmelser, har det ærede Medlem ikke Ret deri, ingenlunde. Der er en Bestemmelse i § 1, som jeg, naar den ærede Ordfører taler om lutter Fremskridt, ikke kan lade være at sætte i sit rette Lys. Ved § 1 gøres den ret væsentlige Forandring i det nuværende, at al Vold mod sagesløs Person skal undergives offentlig Tiltale. Det har bl. a. en stor, meget betænkelig Følge, nemlig den, at Arresttilfældenes Antal meget betydelig vil forøges. Vi maa huske paa, at enhver Klage, der kommer ind over begaaet Vold, indeholder altid den Talemaade, at vedkommende „uden nogen som helst fra hans Side givne Anledning“ er bleven overfalden eller slaet. Naar en saadan Klage kommer ind — det har hidtil været Genstand for privat Klage, — gaar det ganske jævnt saaledes, at Indkaldelse meddeles efter Klagen; der bliver en Rets sag derom, og Modparten oplyser saa ved sine Vidner, hvis han har Vidner, at der var givet Anledning til den Smule Vold, som var udøvet. I andre Tilfælde lykkes det ham ikke at oplyse det, skønt der maaske har været givet nogen Anledning dertil. Modparten bliver dømt til den Straf, som Loven tilsiger, og derved bliver det. Men naar denne Bestemmelse bliver indført, bliver det jo helt anderledes; thi skal der være offentlig Paatale, saa bliver det jo det offentlige, det bliver Statsmagten, der har den Pligt at oplyse, om den angrebne var sagesløs eller ikke. Det bliver noget helt andet. Statsmagten faar en Pligt, der ikke hidtil har paahvilet den; den skal søge Sagen oplyst, og saa sker det i mangfoldige Tilfælde, at der ikke er to Vidner, der er maaske eet, der er maaske ingen, og at det til Sagens Oplysning anses for et ligefrem pligtigt Middel at anvende den sigtedes Afsondring. Men hvad dette

vil føre til, det vil jo les ses, det vil føre til, at i et overordentlig stort Antal Tilfælde — et Tal, der gaar i Hundreder, i mange Hundreder — vil Arrest indtræde, hvor det hidtil ikke har været tilladt at anvende Arrest. Det er en lille Svøbe for Befolkningen, som man herved danner sig. Det, jeg her siger, er nu heller ikke noget nyt; jeg kan for saa vidt glæde den højt ærede Justitsminister ved at sige, at det er ogsaa her noget gammelt, jeg kommer med; thi den Gang vi havde den forrige Bøllelov for i 1897, blev der indsat en Bestemmelse om, at al Vold mod sagesløs Person skulde være offentlig Paatale undergivet, men samtlige Venstremænd i Udvalget erklærede i fuldstændig Enighed, netop som en Indvending mod at gaa ind herpaa, at man i meget betydelig Grad vilde forøge Arresttilfældenes Mængde. Naar altsaa den ærede Ordfører har omtalt de øvrige Bestemmelser foruden Pryglene som lutter Fremskridtsbestemmelser, anser jeg mig dog forpligtet til at paapege, at § 1 ingen Fremskridtsbestemmelse er, det er en ret farlig Bestemmelse. Men uagtet dette er Tilfældet, saa ere jo vi, Pryglestraffens Modstandere — eller i det mindste jeg for mit Vedkommende — ikke aldeles uvillige til at gaa ind paa denne farlige Bestemmelse for at give alt, hvad der med Rimelighed kan tænkes som Midler mod Bølleuvasenet. Vi have ikke rejst Modstand derimod i Aar, ja, vi ville endogsaa være villige til at indføre en Skær pelse af Straffene, som hidtil har været ukendt, hidtil har været uanet, men vi ville ikke indføre Straffe, som føre til det modsatte af Straffenes Formaal, vi ville have Straffe, som føre til, at Forbryderen uskadeliggøres, saa at Samfundet bliver fri for hans Ugerninger, og som — saa vidt muligt — føre til, at Forbryderen, hvis ogsaa dette kan opnaas, føres som et bedre Menneske tilbage til Samfundet. Vi ville ikke gaa til disse efter vor Mening ganske hasarderede Forsøg med en Pryglestraf, som vi hidtil have forkastet, som vi hidtil have erklæret os imod, og om hvis Fordærvelighed det, der er foregaaet i den hele Verden, ikke paa nogen Maade har kunnet forandre, men tværtimod har bekræftet vor hidtil hafte Mening. Jeg tillader mig, som sagt, fremdeles at haabe, at vi skulle faa indsat i dette Lovforslag saadanne skærpene Bestemmelser, som kunne gøre selv de mest frygtssomme, mest af Panik grebne Mennesker tilfredse, og hvis dette ikke skulde kunne lykkes, saa haaber jeg dog i hvert Tilfælde, at dette